tr. z.), kdežto prestupok podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. predpokladá po subjektívnej stránke iba nedbalosť zodpovedného redaktora, totiž zanedbanie takej pozornosti, pri povinnom použití ktorej by zpráva nebola do časopisu pojatá.

Prestupok podľa § 4 zák. č. 124/1924 Sb. z. a n. je teda kulpóznou formou trestného činu, ktorý bol objektívne spáchaný obsahom tlačiva, a je k trestným činom uvedeným v § 1, odst. 1 cit. zák. v pomere subsidiarity.

Keď však odvolací súd zistil, že obžalovaný B. ako zodpovedný redaktor časopisu »P. K.« vedel, čo uverejňuje, teda že poznal obsah inkriminovaného článku ešte predtým, než ho zariadil do tlače, treba označiť ako správny ten právny záver odvolacieho súdu, že obžalovaný si uvedomil tak obsah článku ako aj to, že je pre súkromných žalobcov urážlivý, a právom preto označil obžalovaného za pachateľa prečinu podľa § 2 zák. č. 108/1933 Sb. z. a n., lebo podľa uvedeného sú dané náležitosti skutkovej podstaty tohoto trestného činu nielen po objektívnej, ale i po subjektívnej stránke. Zmätočné sťažnosti sú preto v tejto časti bezzákladné.

Čís. 6191.

Zločin podle § 306 tr. zák. je trestným činem praeterintencionálním, při němž se přičítá pachateli k vině těžší výsledek, který z jeho činu nastal a který pachatel nevzal v úvahu ani jako eventuální, jen když je mezi výsledkem a činem příčinná souvislost.

Okolnost, že nastal nezamýšlený výsledek, je obsažena již v kvalifikaci tohoto trestného činu a nelze ji hodnotiti ještě zvláště jako polehčující okolnost.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Zm IV 215/38.)

Nejvyšší soud, přezkoumav trestní věc proti A., obžalovanému pro zločin těžkého ublížení na těle, zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z důvodů:

Obžalovaný uplatňuje zmateční stížnost z důvodu zmatečnosti podle § 385, čís. 2, 3 tr. ř.

Námitka zmateční stížnosti, že třeba uznati jako polehčující okolnost, že obžalovaný neměl absolutně žádný úmysl poškozeného zabíti, je bezpodstatná.

Obžalovaný byl uznán vinným zločinem podle § 306 tr. z., tedy trestným činem praeterintencionálním. Při tomto trestném činu přičítá se pachateli k vině těžší výsledek, který z činu pachatelova nastal a který pachatel nevzal v úvahu ani jako eventuální, jen když je mezi ním a činem příčinná souvislost.

Okolnost nezamýšleného výsledku je tedy obsažena již v kvalifikaci činu a proto nelze tuto okolnost opětovně zhodnotiti jako polehčující okolnost. — — — —

Čís. 6192.

Je přivlastněním podle § 183 tr. zák., užil-li starosta spolku, nemaje k tomu zmocnění nebo schválení spolkových orgánů, spolkového jmění k jiným účelům, než kterým sloužilo podle stanov, byť i to učinil v zájmu členů spolku.

Účinná lítost předpokládá v případě § 188, písm. b) tr. zák., že byla ujednána oboustranná závazná dohoda o náhradě celé škody a že pachatel poskytl náhradu ujednaným způsobem v předem určeném čase, po případě v předem určených časových lhůtách.

Pachatel se může dovolávati beztrestnosti pro účinnou lítost jen, splnil-li narovnání ve stanoveném čase. Nemožnost splniti narovnání v určeném čase, pokud se týče v ujednaných splátkách, jde na vrub pachatelův, ať již byla způsobena náhodou, zásahem třetí osoby, nebo zásahem poškozeného samého.

(Rozh. ze dne 3. května 1938, Zm II 60/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. z.

Z důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5, 9 písm. a) a b) a čís. 11 tr. ř.; napadá jak onu část rozsudku, jež zjišťuje použití svěřených peněz obžalovaným k jinakým účelům, než ke kterým byly určeny, a jeho vědomí protiprávnosti při tomto jednání, tak i druhou část rozsudkovou, odmítající stěžovatelem tvrzenou beztrestnost skutku z důvodu účinné lítosti pro včasné narovnání. Nelze jí přisvědčiti v žádném směru.

Rozsudkem je zjištěno, že jmění úmrtní pokladny zubních techniků se sídlem v B., jejímž starostou byl obžalovaný od doby jejího založení v r. 1925, vykazovalo ke dni 31. prosince 1933 schodek 485.246 Kč, že obžalovaný peněz těch, jimiž disponoval, použil k jinému účelu, než k jakému byly mu svěřeny, a na podkladě zjištěných nesprávností ve vedení zápisů usoudil nalézací soud též na zločinný úmysl obžalovaného, na jeho vědomí o protiprávnosti zjištěné činnosti. — — — —

Zmateční stížnost je na omylu, má-li za to, že rozsudek sestrojuje nový pojem zpronevěry a nahrazuje zákonné pojmy »za sebou zadrží a sobě přivlastní« pojmem novým: »použije k jiným účelům«. Literatura